

denne Sag alene og ikke betragter den under et almindeligt Revisionssynspunkt. Jeg kan i det Mindste forsikre — og jeg er overbevist om, at den ærede Rådsvær ikke har mindste Tvivl i saa Henseende — at denne Sag ikke fra min Side er bleven set fra nogetshelst almindeligt Synspunkt; saaledes som den foreligger her, er Forholdet ene og alene blevet betragtet som et saadant, hvori det var ønskeligt saasnart som muligt at komme til en Realitetsafgjørelse med Hensyn til disse Embedsmænds Stilling, idet de i uforholdsmæssig lang Tid have været stillede under eiendommelige Bilsaaer. Det kan heller ikke negtes, at Sagen med Hensyn til denne Revisionsbestemmelse i § 23 stiller sig paa en saa eiendommelig Maade, at det er umuligt deraf at drage nogen saadan almindelig Slutning, som man her har gjort. Jeg personlig staaer jo aldeles udenfor dette Spørgsmaal; Lovens Forskrift gaar ud paa, at Revisionen skulde finde Sted inden 31te Marts 1866, men det er ikke sket, og der har ikke siden den Tid, mig vitterlig, i Rigsdagen været fremført nogen Anke over, at Loven ikke har været forelagt til Revision. Det høitærede Thing vil let kunne forstaa, at jeg, da Spørgsmaalet om den Maade, hvorpaa Sagen nu skulde bringes frem med Hensyn til disse Embedsmænds faste Ansættelse, kom til at foreligge mig, ikke ret vel vilde kunne have optaget denne Lov til Revision uden derved at udtale en unaturlig og uberettiget Kritik over, hvad der er sket i den mellemliggende Tid — en Kritik, der ikke alene vilde ramme mine Forgængere i Ministeriet, men ogsaa, hvis der overhovedet var Noget at kritisere, Rigsdagen i dens Helhed. At der ikke er nogen formel Hindring, som kan afholde Lovgivningsmagten fra at tilføjesette den anden Del af § 23, er klart. Skjøndt jeg har ansillet Undersøgelse i Ministeriet for at komme til en aftmæssig Forklaring af, hvorfor man ikke inden 31te Marts 1866, altsaa i Vinteren 1865—66, har forelagt Loven til Revision, veed jeg dog ikke, hvorfor det ikke skete; jeg kan kun se, at man har været opmærksom paa Spørgsmaalet, men heller ikke videre. Der maa have været en væsentlig Grund til, at man tog denne saa usædvanlige Bestemmelse, at Loven, uagtet den først udkom i December 1864, dog skulde revideres inden 31te Marts 1866. Ærede Medlemmer vilde jo erindre, at det ikke er nogen Lønningsslov, men en Organisationslov. Der staaer i § 22: „Til Bestridelse af Omkostninger ved Toldgrændsens Oprettelse samt ved Toldadministrationen og Bevogtningen ved samme bevilges for Tidsrummet til den 31te Marts 1866 en samlet Sum af indtil 150,000 Rd.“, og det er altsaa ikke Sagens Pengeside, der har foraarsaget Bestemmelsen; det var ikke som Lønningsslov, den skulde revideres. Der maa have været en ganske særlig Grund tilstede, og som en saadan kan jeg tænke mig den Omstændighed, at Loven giver Administrationen Adgang til at oprette et Grændse-

tolddistrikt af $\frac{1}{4}$ Mils Brede, regnet fra selve Grændsen. Denne Foranstaltning har ganske vist vakt megen Betænkelighed, men den daværende Toldadministration troede at maatte have denne Magt, medens den dog ikke var ganske sikker paa Nødvendigheden af at benytte den. Denne Magt blev da ogsaa given den, men det viste sig, at den kunde undværes, og man skulde næsten tro, at dette, at Befolkningen saaledes er sluppen for et særligt Grændsetolddistrikt og den dermed forbundne Ulempe, har været den virkelige Grund til, at man har ladet Sagen ligge. Medens Administrationen altsaa ikke benyttede denne ved Loven givne Ret, opnaaede man dog, hvad der egentlig laa til Grund for Bestemmelsen, idet det egentlige Spørgsmaal om Grændsetolddistriktet kom til Afgjørelse inden meget kort Tid. Under disse Omstændigheder er det altsaa, at Sagen nu foreligger det høie Thing til Afgjørelse; det er af formelle Grunde, man vil udskyde den, men jeg har nu gjort Rede for dens Silling. Det ligger fuldkommen klart for, at vi ikke her have at gøre med et almindeligt Revisionsspørgsmaal, men kun med det praktiske Spørgsmaal: Vil man virkelig foretage Antallet af de Lovforslag, som indbringes, med en Revisionslov af saa simpel Natur som denne, hvad intet Finantsielt eller Reelt taler for at gøre, men blot den formelle Respekt for § 23 i Loven af 1864, som dog naturligvis er fuldt berettiget? — Hvad de foreslaaede Nedsettelse angaar, skal jeg bemærke, at det jo er en Selvfølge, at Regjeringen har troet i sit Forslag at ramme, hvad der bedst svarer til Forholdets Natur, men noget positivt Bevis for, at enten 1,200 eller 1,100 Rd. er det absolut Rigtige, vil naturligvis ikke kunne føres. Den samme Bænknelighed møder ued Hensyn til de Nedsettelse, som Udvalget ellers paa enkelte Steder har foreslaaet, hvormod jeg gjerne skal slutte mig til de Forskieltelser, som paa enkelte Punkter ere foreslaaede for de lavest Lønne. Overhovedet vil det let ses, at naar dette Forslag er fremkommet, er det ikke sket af nogen Lyst til at røre ved de Lønningsslove, der for nogle Aar siden ere vedtagne, men det er Forholdenes Magt, som i saa Henseende spotter enhver Beregning. Efter at den ene lille Lov var bleven gennemført i forrige Samling, stod det for mig som Regjeringens Pligt at fremkomme med et Forslag, der anbefaalede ganske ved de samme Grunde, som havde gjort sig gjældende under Forhandlingerne om Loven af 25de Marts 1872. Dette gjælder altsaa med Hensyn til de Paragrafer, hvis vedblivende Optagelse i Lovforslaget det ærede Udvalg har anbefalet, dog med nogle Lempelser. — Dernæst har det ærede Udvalg tilraadet Udelæggelse af §§ 6, 9 og 11. Der er ganske vist Forskiel mellem §§ 6 og 9 paa den ene Side og § 11 paa den anden, idet nemlig §§ 6 og 9 handle om Tillæg til Kontorholdsogdtgjørelser, medens der-